

הַלְבוֹת נְזִירוֹת פָּרָק י

א. אין אדם מגלח תגלחת אחת, ועולה לו לנזרו ולצרעתו; ותגלחת הצרעת בזמן שהוא ספק מצרע, אינה דוחה את הנזירות.

ב. לפיכך מי שנזר שנה אחת, והיה בכל השנה הזאת ספק מצרע וספק טמא מת, או שהיה בה ספק מצרע ובסוף השנה נטמא בספק הרי זה מונה שבעת ימים, ומזה בשלישי ושביעי, ואינו מגלח בשביעי; ואינו יכול לשנות ביין ולהטמא למת, אלא לאחר ארבע שנים, ואוכל בקדשים, לאחר שתי שנים: מפני שהוא צריך לגלח ארבע תגלחות תגלחת טהרה, ותגלחת טמאה מספק; ושתי תגלחות שמגלח המצרע, שהרי הוא ספק מצרע.

ג. תגלחת ראשונה מגלח אותה אחר שנה ראשונה, ומגלח בה ראשו וזקנו וגבות עינו, ומטהר בעץ ארז ואזוב וצפרים כשאר מצרעין: אם אינו טמא מת ולא מצרע, הרי היא תגלחת טהרה שלנזירותו; ואם הוא מצרע ודאי בשנה ראשונה, הרי היא תגלחת ראשונה שלמצרע.

ד. ושוהה שנה אחרת כמנין ימי הנזירות, ואחר כך מגלח תגלחת שניה שלמצרע שאינו יכול לגלח אחר שבעה כשאר מצרעין, שטמא אינו מצרע אלא טמא מת ודאי היה; ושנה שניה זו, הרי הוא בה נזיר שאסור לגלח. ומאחר שגלח שתי תגלחות אלו, שלמה טהרת הצרעת ומתיר לאכל בקדשים.

ה. ושוהה שנה שלישית, ואחר כך מגלח תגלחת שלישית שטמא מצרע ודאי היה בשנה ראשונה ולא היה טמא מת, ושנה ראשונה לא עלתה לו מפני שהיא ימי חלטו, ושנה שניה לא עלתה לו, מפני שהיא ימי ספרו שלמצרע שבין תגלחת ראשונה ושניה; לפיכך צריך לשהות שנה שלישית בנזירותו, ומגלח תגלחת שלישית לנזירותו והיא תגלחת טהרה.

ו. או שטמא טמא מת ודאי היה ומצרע ודאי, ואין תגלחת אחת עולה לנזירותו ולצרעתו; ונמצאת תגלחת ראשונה ושניה תגלחת צרעת, ותגלחת שלישית תגלחת טמאה, ואין אחת משלוש השנים עולה לו, שהרי השלישית תגלחת טמאה.

ז. לפיכך צריך לשהות שנה רביעית בנזירות, ומגלח תגלחת רביעית. ושערו בכל תגלחת ספק, אסור בהניה מספק ששער נזיר שנצטרע, מתיר בהניה.

ח. וכן אם נדר עשר שנים נזירות, והיה בהן ספק מצרע ונלד לו ספק טמאה בסופן הרי זה אינו שותה ביין עד ארבעים שנה; ומגלח ארבע תגלחות, אחת בסוף כל עשר שנים תגלחת ראשונה לספק ימי צרעתו, ושניה לספק ימי ספרו שלמצרע, ושלישית לספק טמאתו, ורביעית תגלחת טהרה.

ט. וכיצד מביא זה קרבנותיו אם היה עשיר, כותב נכסיו לאחרים: שמצרע עשיר שהביא קרבן עני, לא יצא. ואחר כך מביא חטאת העוף ועולת בהמה בתגלחת ראשונה ושניה ושלישית וכל חטאת עוף מהן, לא תאכל מפני שהיא ספק; ומביא בתגלחת רביעית, קרבן נזיר טהור, שהוא שלוש בהמות כמו שבארנו.

י. שלוש חטאת העוף שמביא בשלוש התגלחות חטאת ראשונה, לספק טמאתו; שניה לספק צרעתו, שאין מצרע מביא קרבנו אלא לאחר תגלחת שניה. וכן חטאת שלישית לספק טמאתו, שאין תגלחת אחת עולה לנזרו ולצרעתו; ושמא מצרע ודאי וטמא ודאי היה, שהתגלחת הראשונה והשניה לצרעתו כמו שבארנו, ותגלחת שלישית תגלחת טמאה, ולפיכך צריך להביא קרבן טמאה בשלישית.

יא. שלוש עולות בהמה שמביא עמהן על הראשונה הוא מתנה ואומר אם טהור אני, זו מחובתי, ואם טמא אני, הרי היא נדבה; וכן הוא אומר בשניה, ובשלישית.

יב. ומביא קרבן טהרה בתגלחת רביעית, ומתנה ואומר: אם טמא הייתי עולה ראשונה נדבה, וזו חובה; ואם מחלט הייתי עולה ראשונה חובת מצרע, וזו חובת נזירות, ושתיים האמצעיות נדבה.

יג. ואם טהור מטמאת מת הייתי, ומצרע עולה הראשונה חובה וכן השניה, אחת לחובת מצרע ואחת לחובת נזירות, ושלישית ורביעית נדבה, והשאר קרבן טהרתי.

יד. ואם טמא מת הייתי, ומצרע עולה ראשונה חובת צרעת, ושניה ושלישית נדבה, וזה קרבן תגלחת טהרה. אבל האשם והעולה אינן מעכבין לא בתגלחת טמאה, ולא בצרעת.

טו. נמצאת אומר: אם הוא מצרע ודאי, ולא נטמא במת הרי טהר בצפרין, וחטאת העוף היא חטאתו, ולא תאכל מפני שהיא ספק; ועולת בהמה שעמה, מקרבן תגלחת טהרה, כדי שיגלח על בהמה. ואם טמא מת הוא, הרי עולת בהמה נדבה.

טז. ואם אינו מצרע, וטמא מת הוא חטאת העוף קרבן נזיר שננטמא, ועולת בהמה נדבה, והרי הביא קרבן טהרה באחרונה. ואם אינו טמא מת, ולא מצרע עולת בהמה שהביא בתגלחת ראשונה היא מחובת תגלחת טהרה; וחטאת העוף באה על ספק, והרי לא נאכלת.

יז. במה דברים אמורים שהוא מגלח ארבע תגלחות, בשעה קטן או אשה. אבל האיש אינו מגלח מספק, לא תגלחת טמאה ולא תגלחת צרעת שמא טהור הוא, ונמצא מקיף פאת ראשו שלא במקום מצוה; לפיכך אינו מגלח אלא תגלחת טהרה בלבד שאין ארבע תגלחות אלו לעכב, אלא למצוה.

יח. נזיר שנצטרע ודאי ונטמא בספק, כיצד הוא עושה: אחר שיטהר מצרעתו, מזה בשלישי ושביעי, ומגלח תגלחת טמאה; ומתחיל למנות נזירותו כלה, שהרי נפלו הימים הראשונים בספק טמאה שננטמא; ומביא קרבנות טהרה, ושותה ביין. ומאחר שיביא קרבן צרעת, אוכל בקדשים.

יט. נטמא ודאי והיה מצרע בספק, וטהר מספק צרעתו מונה ימי נזירות שלמה, ואחר כך מגלח תגלחת הנגע: שאין תגלחת ספק נגעו דוחה נזירות. ואחר כך מונה שבעת ימים שבין תגלחת מצרע הראשונה לתגלחת שניה, ומגלח ומביא קרבנותיו; ואוכל בקדשים, אם הזה בשלישי ושביעי. ואחר כך מונה שבעה אחרות לטמאת מת, ומגלח תגלחת טמאה; ואחר כך מונה נזירותו, כלה.

ב. וְכֵן אִם הָיָה טָמֵא וּמִצָּרֶע בּוֹדְאֵי לְאַחַר שְׁיִטְהָר מִצָּרְעָתוֹ, מְגַלַּח תְּגִלַּחַת צָרְעַת הָרֹאשׁוֹנָה, וּמִזָּה בְּשִׁלְיָשִׁי וּשְׁבִיעִי, וּמְגַלַּח רֹאשׁוֹ וּזְקָנוֹ בְּשִׁבְעֵי, וְהָיָא תְּגִלַּחַת שְׁנִיָּה שְׁלֹצָרְעַת; וּמִבִּיא קֶרְבָּנוֹתָיו בְּשִׁמְיָנִי, וְאוֹכֵל בִּקְדָּשִׁים. וְסוֹפֵר שְׁבַעָה, וּמְגַלַּח תְּגִלַּחַת טָמְאָה; וְאַחֲרַיִךְ סוֹפֵר יָמֵי נִזִּירוֹת שְׁלֵמָה, וּמִבִּיא קֶרְבֵּן טְהֻרָה וְשׁוֹתָהּ בַּיּוֹם. וְלָמָּה סוֹפֵר שְׁבַעָה, שְׁאִין שְׁבַעַת יָמֵי הַטָּמְאָה עוֹלִין בְּשְׁבַעַת יָמֵי הַסְּפִירָה שְׁבִין תְּגִלַּחַת וְתְּגִלַּחַת שְׁלֹמִצָּרֶע.

כא. הָאוֹמֵר הָרִינִי נָזִיר אִם אֶעֱשֶׂה כָךְ וְכָךְ, אוֹ אִם לֹא אֶעֱשֶׂה, וְכִיּוֹצֵא בָּזֶה הָרִי זֶה רָשָׁע, וְנִזִּירוֹת כְּזוֹ מִנְדְּרֵי רָשָׁעִים הִיא; אָבֵל הַנּוֹדֵר לֵה' דֶּרֶךְ קִדְּשָׁה הָרִי זֶה נָאָה וּמִשְׁבַּח, וְהָרִי נֶאֱמָר בּוֹ "נִזִּיר אֱלֹהִיו, עַל-רֹאשׁוֹ . . . קִדֵּשׁ הוּא, לֵה'" (במדבר ו, ז-ח); וּשְׁקֵלוֹ הַכָּתוּב בְּנִבְיָא, שֶׁנֶּאֱמָר "וְאִקִּים מִבְּנֵיכֶם לְנִבְיָאִים, וּמִבְּחֹרֵיכֶם לְנִזְרִים" (עמוס ב, יא).